

PÄIVI RÄSÄNEN JA HOMOMETSÄSTYS

Väinö Hotti

Ykkösuutinen

Koko maan hengellisiä uutisia on hallinnut viime aikoina PÄIVI RÄSÄNEN. Hän on ottanut esille aiheen, joka kiinnostaa kansalaisia laidasta laitaan. Hänen kannanottonsa aivan todennäköisesti jakaa Suomen kahtia – puolesta ja vastaan. Vähän lienee niitä, jotka ovat puolueettomia tässä kysymyksessä. Jännittyneinä seurataan, mitä alkanut oikeudenkäynti poikii.

Keskustelu – hyvä asia

Suomalaiset (ja varsinkin savolaiset) ovat kovia keskustelemaan. Toinen asia taas on, miten paljon uskonnollisista kysymyksistä keskustellaan. Päivin tapaus on tässä mielessä tervetullut keskustelun virittäjä.

Ärsyttävä

Monet pitävät näitä uskonasioita ”yksityisasiana”. Heille tämä saattaa olla kiusallinen juttu. On sellaisia, jotka mieluummin ovat vaiti; ei puolesta eikä vastaan. Nämä kansalaiset eivät kovin nauti tämän keskustelun avauksesta. Toisaalta kansankirkon johdolle ja sen vannoutuneille kannattajille keskustelun viriäminen ei ole mieleen. Onhan kirkon lankeemus tässä kohdassa kaikille ilmeinen; sokea Reettakin sen huomaa!

Uskonsota

Muutamit hiovat jo sotakirvestään ja pukeutuvat sotisopaan. Nyt on perusarvoista kysymys; nyt on valmistauduttava barrikadeille ja kunnan taisteluun. Kaikki kristityt tulee rekrytoida yhteisrintamaan raamatunvastaisia voimia torjumaan. Tämä on ”pyhä sota”! Päivi on arvostettu sotapäällikkö johtamaan joukkoja ”Herran nimessä” – voittoon.

Raamatun puolesta

Päivi on rohkeasti ja toistuvasti siteerannut Raamattua kantansa tueksi; on turvallista olla hänen joukoissaan ”pakanoita” vastaan. Hän on lääkäri ja kansanedustaja. Hänen miehensä on teol. tri ja kirkolliskokousedustaja **Niilo Räsänen**. Molemmat kuuluvat Suomen ev.lut. kirkkoon. Päivi tahtoo samalla täyttää velvollisuutensa kotikirkkonsa nimekkäänä jäsenenä. Hän tahtoo kantaa vastuuta kirkkonsa oppiperustasta vetoamalla sekä Raamattuun että kirkkolakiin. Erouhkauksista huolimatta Päivi edelleenkin tahtoo olla kirkon jäsenenä – sitä tukemassa ja rakentamassa. Päivi ei liene ainut, joka omassatunnossaan on toistuvasti stressaantunut kansankirkon tukemisesta.

Omantunnon kysymys

Suomen kansankirkko on MARTTYRIKIRKKO”. Kansankirkon uskovien OMATTUNNOT ovat olleet marttyyreita jo vuosikymmenien ajan. MARTTI LUTHER: ”On väärin ja turmiollista toimia omaatuntoaan vastaan.” Kansankirkon uskovien omatunto on ollut varsin venyväistä sorttia. Tässä mielessä heidät on helppo leimata sekä epäraamatullisiksi että epäluterilaisiksi:

”kaikki se peittää, kaikki se uskoo...kaikki se kärsii” (1. Kor.13:7).

Suomen kirkkolaki

1 § . Suomen evankelis-luterilainen kirkko tunnustaa sitä kristillistä uskoa, joka, perustuen Jumalan pyhään sanaan, Vanhan ja Uuden Testamentin profeetallisiin ja apostolisiin kirjoihin, on lausuttu julki vanhimman kirkon kolmessa päätunnustuksessa sekä muuttumattomassa Augsburgin tunnustuksessa ynnä muissa luterilaisen kirkon niin sanottuun Sovintokirjaan otetuissa tunnustuskirjoissa, ja pitää tunnustuksen korkeimpana lakina sitä näissä tunnustuskirjoissa selvästi lausuttua järkähtämätöntä totuutta, että Jumalan pyhä sana on ainoa ohje, jonka mukaan kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvosteltava” (Kirkkolaki, § 1).

Tässä yhteydessä on asiallista mainita, että kansanvallan yhä enemmän konkretisoituessa kirkossa, dogmaattisuus on jäänyt taka-alalle.

Raamattu ja homoseksuaalisuus

”Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltaan turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt. Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja matelevaisten kuvan kaltaiseksi. Sentähden Jumala on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt saastaisuuteen, häpäisemään itse omat ruumiinsa, nuo, jotka ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, joka on ylistetty iankaikkisesti, amen. Sentähden Jumala on hyljännyt heidät häpeällisiin himoihin; sillä heidän naispuolensa ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen; samoin miespuoletkin, luopuen luonnollisesta yhteydestä naispuolen kanssa, ovat kiimoissaan syttyneet toisiinsa ja harjoittaneet, miespuolet miespuolten kanssa, riettautta ja villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä saada piti. Ja niinkuin heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, niin Jumala hylkäsi heidät heidän kelvottoman mielensä valtaan, tekemään sopimattomia” (Room.1:20-28).

Kenelle kirjoitettu?

Raamattua luettaessa on aina **otettava osoite huomioon:**

”kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille” (Room.1:7).

Kansankirkon rakenne

Kansankirkko ei ole ”pyhien yhteisö”, vaikka se Tunnustuskirjojen määritelmän mukaan sitä teoriassa onkin:

”Se (seurakunta) on kaikkien uskovien yhteisö, joiden keskuudessa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja pyhät sakramentit evankeliumin mukaisesti jaetaan” (TK. s.27).

Gustaf Johansson

”Mutta Kristuksen seurakuntaan luetaan myöskin ulkonaisesti se suuri joukko ihmisiä, jotka on kristikunnassa kasteen kautta otettu seurakunnan yhteyteen ja jotka ovat Jumalan armon

välikappalten vaikutusten alla, vaikka eivät itse elä todellista uskon elämää. Näihin kohdistuu kirkon kasvatustyö, eivätkä he kuulu Kristuksen varsinaiseen seurakuntaan... Kansankirkon käsitteeseen kuuluvat siis Kristuksen varsinainen seurakunta, opetuslasten piiri, jossa sen varsinaisia jäseniä valmistuu seurakunnalle, ja kastettujen suuri joukko, joka on kirkon kasvatettava ja jonka keskellä armonvälikappaleet vaikuttavat. Kansankirkko ei siis ole aivan sama kuin Kristuksen seurakunta, sillä se on tätä laajempi. Kristuksen seurakunta on kansankirkon ytimenä. Eikä kansankirkko ole aivan sama kuin tuo opetuslasten piiri, joka kyllä uskoo Kristukseen ja rakastaa häntä mutta jonka uskon tulee vielä puhdistua ja kasvaa, ennen kuin Kristus voi astua sydämeen asumaan. Tämä opetuslasten piiri on vain osa kansankirkon jäsenistä. Eikä kansankirkko ole sama kuin kastettujen suuri joukko, joka tosin on armonvälikappalten vaikutusten alainen, mutta joka ei elä varsinaista uskon elämää. Tämäkin piiri on osa kansankirkkoa, vaikka se on siihen luettava vain ulkonaisesti. Kansankirkko käsittää siis kolme eri ryhmää” (Mietteitä Suomen luterilaisen kirkon asemasta, 1890, Arkkipiispa Gustaf Johansson (k.1930), Osmo Tiililä. -Kieli uusittu).

Johanssonin kirkkomääritelmä ei vastaa lainkaan Raamatun määritelmää. Se on Johannsonin vapaasti muotoilema – kansankirkon ehdoilla! Lutherin sanontaa käyttääksemme: SE ON IHMISKEKSINTÖÄ!

Kirkko – kansojen kaitsija

Kirkko on ottanut ”kansojen kaitsija” roolin omin luvun itselleen. Jumala on KANSOJEN KAITSIJA. Kirkossa on vain uudestisyntyneitä; siellä ei tunneta mitään ”ulkojäseniä”! Kirkon tehtävä on lähetyskäskyn välityksellä tarjota pelastusta kansoille. Seurakuntaan liitetään ne, jotka ottavat pelastuksen vastaan:

”Hän tuli omiansa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä” (Joh.1:11.12).

Toisaalta kirkkoa ei voi nähdä kaitsijan roolissa kansojen suhteen, se on yhä enemmän ollut kansojen ohjattavissa. Tämä on jopa muodostunut kirkon kohtaloksi.

Kansankirkko ei ole apostolinen

Jo nimi kavaltaa kansankirkon olemuksen. Jos ja kun kirkkoa hallitsee ”kansaa”, on helppo verrata sitä apostoliseen ja todeta, että nämä ovat kaksi eri asiaa! Alkuseurakunta oli ”uskovien komennossa”, mutta kansankirkossa KANSA pitää ohjaita käsissään:

”Ei muuta johtajaa, ei luojaa, kuin kansa kaikkivaltias” (Internationale).

Kansanvalta kirkossa on käynyt päivä päivältä yhä ilmeisemmäksi. Tänäpäin kansa vie kirkkoa kuten ”pässii narussa” (vrt.Pride – kulkue). On huomioitava, että vastalauseet ovat vähäiset. Kirkon jäsenet ovat jo tottuneet kirkon linjan jatkuvaan muutokseen ja remonttiin. Kirkon oppi on laskettu ”kellumaan”. Sosiaalinen evankeliumi (viides evankeliumi) on päässyt vallitsevaksi kirkossamme.

Kansankirkko = maailma

Suurin osa suomalaisista kuuluu kansankirkkoon. Uskovia saattaa olla n.10 %. On uskallettua nimittää kansankirkkoa ”pyhien yhteisöksi” (ekklesiaksi). Näin ollen Paavalin sanat Rooman seurakunnalle ei sovi kansankirkkoon.

Kun kristinusko tuli Rooman valtionuskonnoksi 300 – luvulla, menivät ”puurot ja vellit sekaisin”. Koko teologia puuroutui yhdeksi mössöksi.

Seurakuntakuri

Paavalin sanat Rooman seurakunnalle on liitettävä seurakuntakurin yhteyteen. Seurakuntakuri koskee vain ”pyhien yhteisöä”.

On murheellista ja kohtalokasta, että kirkossa on ”jako kahteen” hävinnyt. Tässä tulee vaatia nimenomaan teologiien päitä pölkylle!

Jos ja kun kansankirkko = maailma, seurakuntakuri ei koske sitä. Paavali ei lähtenyt opettamaan kristillistä etiikkaa Rooman pakanoille; se olisi ollut hyödytöntä moralisointia. Samoin meidän ei tule opettaa kristillistä etiikkaa kansankirkossa, vaan ainoastaan ”pyhien yhteisössä”. Kansankirkossa meidän tulee opettaa lähetyskäsken mukaisesti: lakia ja evankeliumia. Muutoin annetaan suruttomien olla ”omassa liemessään”! Moralisointi ei tuota mitään hedelmää!

Maailman parantaminen

Tarkkaan ottaen Päivi Räsänen liittyy kannanotoillaan lukuisten ”maailmanparantajien” joukkoon. Jos kansankirkko nähdään oikein, se edustaa maailmaa, jonka parantamista Raamattu ei näe mahdollisina. Se on tuomittu tuhoon, kaikki vaivannäkö sen hyväksi on resurssien tuhlausta:

”Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti” (1. Joh.2:16,17).

”Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään. Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani, salassa, että ”yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niinkuin yksi päivä”. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niinkuin muutamat pitävät sitä viivyttelämisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen. Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat” (2. Piet.3:7-10).

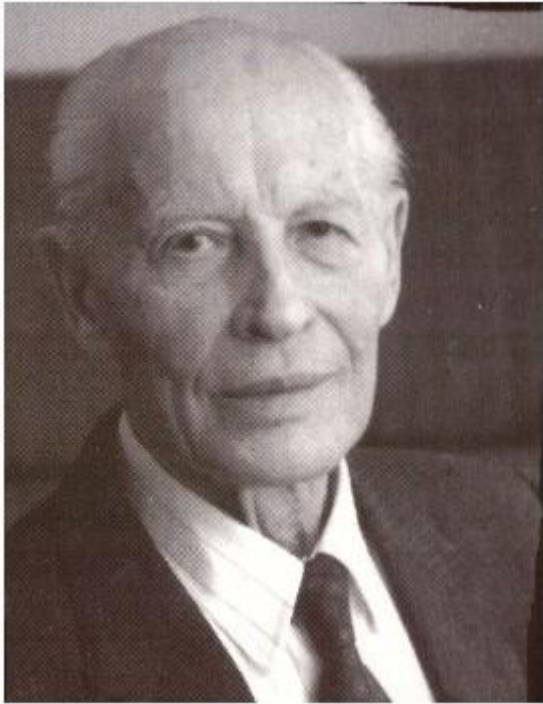
Vain eräs harharetki

Ei ole mitään järkeä mobilisoida uskovia moraalisoimaan suruttomia vastaan. Suomen surutonta kansaa ei pelasteta moralisoimalla. Uskovat kerjäävät tällöin ”verta nenästään”. Se olisi taistelua ”tuulimyllyjä vastaan”. Homometsästyksellä ei ole mitään tekemistä evankeliumin julistuksen kanssa! Homosodassassa olemme sotkeutuneet ”lillukanvarsiin”. Samalla olemme kiinnittäneet

huomion epäolennaiseen, ja lähteneet vieraille laitumille. Kirkon harharetket ovat moninaiset; homous on vain yksi lukuisista eksymyksistä. Olemme tekemisissä lopunajan BABYLONIN kanssa. Tässä tarvitaan suhteellisuuden tajua. Julistetaan vain lähetyksäkäsken mukaisesti ”lakia ja evankeliumia”.

UURAS SAARNIVAARA

17.2.1908 – 5.5.1998

”Antikristuksen baabelkirkon ollessa rakenteilla ekumeenisen liikkeen toimesta lukuisat (yleensä pienet) kirkkokunnat ovat asettuneet sitä vastaan. Jo tässä vaiheessa myös monet yksityiset kristityt ovat noudattaneet Raamatun ohjeita olla antautumatta kantamaan yhteistä iestä uskottomien kanssa ja vetäytyneet pois Raamatun totuudesta luopuneista. Baabelkirkon syntyessä siihen liittyvien kirkkojen piirissä on kuitenkin vielä paljon Jumalan kansaa. Heille Raamattu antaa ohjeen:

”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa” (Ilm.18:4).

Uuras Saarnivaara, Suuri luopumus, s.234).